

НИКОЛАЙ ХАЙТОВ
ЗА МИГОВЕТЕ И ЗА
НАСТРОЕНИЯТА

chitanka.info

Природните картини и човешките настроения зависят главно от слънчевата светлина. Всяка промяна в наклона на лъчите променя светлосенките, което създава илюзията, че се променят и формите. Земята, скалите, дърветата и дори облаците по небето се преобразяват и ни внушават различни мисли и променящи се настроения.

Обичам изгрева, с червените отблясъци върху скалите, с дългите морни сенки по деретата, които бавно се скъсяват и стопяват. По това време е хубаво да се движиш облян в пот и да усещаш как свисти в ушите ти разигралата се кръв. Тогава главата ти се прояснява, а мисълта става необикновено ясна и скоклива. В такива моменти на възбуда и душевен подем всичко се одухотворява. Нещата силно заживяват, а нищожните, обикновени подробности стават изведнъж интересни и многозначителни.

Жълтият равнец се намира в голямо изобилие в нашето землище, всеки ден го гледам и тъпча, но само сутрин усещам колко е красив, с какъв зрял оранж са обагрени неговите цветове, каква омайна миризма излъчват. Забелязвам още, че най-обикновените треви имат свой чар, свое присъствие в зелената тълпа, че всяка билка с по нещо привлича, всяка тревичка с нещо неповторимо те вълнува.

Дърветата, уж известни и познати, по време на изгрева се преобразяват. Бориката, която при снощната разходка ти се е сторила крива и стара, сега те възхищава със стройните си форми, с тънкото си „кръстче“ и със заруменелите от изгрева филизчета. Прегърбеният бряст край пътя, който вечерта е изглеждал като злодей, сега ласкаво ти се усмихва.

Мени се осветлението, видоизменят се и образите и пораждат различни настроения. Само че всичко отлита с мига, със залеза или пък с изгрева. Настроението е тъничко, нежно като паяжинката във въздуха, та нишките му лесно се късат, бързо изчезват и се забравят.

Бликне някаква идея, проникновение те осени, досещане замърда в съзнанието ти още неоформено и за миг изчезва, а на другия ден вчерашното видение вече не те вълнува, онова, дето те е осенило по време на изгрева — няма го и ти се чудиш какво в същност толкова си се дивил, от какво си се захласвал и възхищавал? Слънцето на разума силно свети, отвесно падат лъчите му, не се раждат светлосенки и трептения, не се излъчват възбудителните миризми — отлетяло е облачето от тамян, познато ти от вчерашното богослужение.

Ти си вече „на себе си“, онова, което вчера те е разпалило, днес не ти въздейства. Видението не се появява. Мигът е мъртъв, настроението не е същото. Ти искаш отново да изпиташ светло чувство, чакаш пак същото слънце, вчерашния зефир; искаш да вдъхнеш от вчерашните миризми, да накараш да бие сърцето ти в същия ритъм, да чуеш ония чучулигови и славееви песни, които са се носили вчера около тебе по време на възшествието ти по стръмнината, но не! Преживяното не се повтаря.

Мигът, веднъж отлетял — не се завръща.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.